Storkene

På det sidste hus i en lille by stod der en storkerede. Storkemoderen sad i reden hos sine fire små unger, der stak hovedet frem med det lille sorte næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille stykke derfra på tagryggen stod så strunk og stiv storkefaderen, han havde trukket det ene ben op under sig, for dog at have nogen ulejlighed, idet han stod skildvagt. Man skulle tro, han var hugget ud af træ, så stille stod han; "det ser vist nok så fornemt ud, at min kone har en skildvagt ved reden!" tænkte han, "de kan jo ikke vide, at jeg er hendes mand, de tror vist, jeg er kommanderet til at stå her. Det ser så raskt ud!" og så blev han ved at stå på det ene ben.

Nede på gaden legede en hel flok børn, og da de så storkene, så sang en af de modigste drenge, og siden de alle sammen, det gamle vers om storkene, men de sang det nu, som han kunne huske det:

"Storke, storke steje
Flyv hjem til dit eje!
Din kone ligger i reden sin
Med fire store unger.
Den ene skal hænges,
Den anden skal stænges,
Den tredje skal brændes,
Den fjerde endevendes!"

"Hør dog hvad drengene synger!" sagde de små storkeunger, "de siger vi skal hænges og brændes!"

"Det skal I ikke bryde jer om!" sagde storkemoderen; "hør bare ikke efter, så gør det ikke noget!"

Men drengene blev ved at synge, og de pegede fingre af storkene; kun én dreng, han hed Peter, sagde, at det var synd at gøre nar af dyrene, og ville slet ikke være med. Storkemoderen trøstede også sine unger; "bryd jer ikke derom," sagde hun, "se bare, hvor rolig jer fader står, og det på ét ben!"

"Vi er så angst!" sagde ungerne, og trak hovederne dybt ned i reden.

Næste dag, da børnene kom sammen igen for at lege, og de så storkene, begyndte de deres vise:

"Den ene skal hænges,
Den anden skal brændes! ?"

"Skal vi vel hænges og brændes?" spurgte storkeungerne.

"Nej vist ikke!" sagde moderen, "I skal lære at flyve, jeg skal nok eksercere jer! så tager vi ud på engen og gør visit hos frøerne, de nejer i vandet for os, de synger 'koaks, koaks!' og så spiser vi dem op, det kan rigtig blive en fornøjelse!"

"Og hvad så!" spurgte storkeungerne.

"Så samles alle de storke, her er i hele landet, og så begynder høstmanøvren, da må man flyve godt, det er af stor vigtighed, thi den som ikke kan flyve, stikker generalen ihjel med sit næb; derfor pas vel på at lære noget, når eksercitsen begynder!"

"Så bliver vi jo dog stænget, som drengene sagde! og hør, nu synger de det igen!"

"Hør på mig og ikke på dem," sagde storkemoderen. "Efter den store manøvre flyver vi til de varme lande, oh, så langt herfra, over bjerge og skove. Til Ægypten flyver vi, hvor der er trekantede stenhuse, der går i en spids op over skyerne, de kaldes pyramider og er ældre end nogen stork kan tænke sig. Der er en flod, som løber over, så landet bliver til mudder. Man går i mudder og spiser frøer."

"Oh!" sagde alle ungerne.

"Ja! der er så dejligt! man gør ikke andet end spise hele dagen, og imens vi har det så godt, er i dette land ikke et grønt blad på træerne; her er så koldt, så skyerne fryser i stykker og falder ned i små hvide lapper!" det var sneen, hun mente, men hun kunne jo ikke forklare det tydeligere.

"Fryser så også de uartige drenge i stykker?" spurgte storkeungerne.

"Nej, i stykker fryser de ikke! men de er nær ved det og må sidde inde i den mørke stue og kukkelure; I kan derimod flyve om i fremmed land, hvor der er blomster og varmt solskin!"

Nu var der allerede gået nogen tid, og ungerne var så store, at de kunne stå op i reden og se vidt omkring, og storkefaderen kom flyvende hver dag med pæne frøer, små snoge og alt det storkeslikkeri, han kunne finde! oh, det så morsomt ud, hvor han gjorde kunster for dem. Hovedet lagde han lige om på halen, næbbet knebrede han med, som var det en lille skralde, og så fortalte han dem historier, alle sammen fra sumpen.

"Hør nu må I lære at flyve!" sagde en dag storkemoderen, og så måtte alle fire unger ud på tagryggen, oh hvor de dinglede! hvor de balancerede med vingerne, og var dog færdig ved at falde ned!

"Se nu på mig!" sagde moderen, "sådan skal I holde

hovedet! sådan skal I sætte benene! én to! én to! det er det, som skal hjælpe jer frem i verden!" så fløj hun et lille stykke, og ungerne, de gjorde et lille kluntet hop, bums! der lå de, for de var tunge i livet.

"Jeg vil ikke flyve!" sagde den ene unge, og krøb op i reden igen, "jeg bryder mig ikke om at komme til de varme lande!"

"Vil du da fryse ihjel her, når det bliver vinter! skal drengene komme og hænge og brænde og stænge dig? nu kalder jeg på dem!"

"Oh nej!" sagde storkeungen, og så hoppede den igen på taget ligesom de andre, den tredje dag kunne de ordentlig flyve lidt, og så troede de, at de kunne også sidde og hvile på luften; det ville de, men bums! der dumpede de, så måtte de til at røre vingerne igen. Nu kom drengene nede på gaden og sang deres vise:

"Storke, storke steje!"

"Skal vi ikke flyve ned og hugge deres øjne ud?" sagde ungerne.

"Nej lad være med det!" sagde moderen, "hør bare efter mig, det er vigtigere! én, to, tre! nu flyver vi højre om! én to, tre! nu venstre om skorstenen! ? se det var meget godt! det sidste slag med vingerne var så nydeligt og rigtigt, at I skal få lov at komme i sumpen med mig i morgen! der kommer flere nette storkefamilier med deres børn, lad mig nu se, at mine er de pæneste, og så at I knejser, det ser godt ud, og det giver anseelse!"

"Men skal vi da ikke have hævn over de uartige drenge?" spurgte storkeungerne.

"Lad dem skrige hvad de vil! I flyver dog mod skyerne, kommer til pyramidernes land, når de må fryse og ikke har et grønt blad eller et sødt æble!"

"Ja hævnes vil vi!" hviskede de til hinanden, og så blev der igen ekserceret.

Af alle drengene på gaden var ingen værre til at synge spottevisen, end just han, som havde begyndt, og det var en ganske lille en, han var nok ikke mere end seks år; storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede år; for han var jo så meget større end deres moder og fader, og hvad vidste de om, hvor gamle børn og store mennesker kunne være. Hele deres hævn skulle gå ud over den dreng, han havde jo først begyndt, og han blev altid ved: Storkeungerne var så irriterede, og alt som de blev større, ville de mindre tåle det; moderen måtte til sidst love dem, at de nok skulle få hævn, men hun ville ikke tage den, før på den sidste dag, de var i landet.

"Vi må jo først se, hvorledes I bærer jer ad ved den store manøvre! kommer I galt fra det, så generalen jager jer næbbet i brystet, så har jo drengene dog ret, i det mindste på en måde! lad os nu se!"

"Ja det skal du!" sagde ungerne, og så gjorde de sig just umage; de øvede sig hver dag, og fløj så nydeligt og let, så det var en lyst.

Nu kom høsten, alle storkene begyndte at samles for at flyve bort til de varme lande, mens vi har vinter. Det var en manøvre! over skov og byer måtte de, bare for at se, hvor godt de kunne flyve, det var jo en stor rejse, som forestod. Storkeungerne gjorde deres ting så nydeligt, at de fik udmærket godt med frø og slange. Det var den allerbedste karakter, og frøen og slangen kunne de spise, det gjorde de også.

"Nu skal vi hævnes!" sagde de.

"Ja vist!" sagde storkemoderen. "Hvad jeg havde udtænkt, det er just det rigtige! jeg ved, hvor den dam er, hvor alle de små menneskebørn ligger, til storken kommer og henter dem til forældrene. De nydelige små børn sover og drømmer så dejligt, som de aldrig siden kommer til at drømme. Alle forældre vil gerne have sådant et lille barn, og alle børn vil have en søster eller broder. Nu vil vi flyve hen til dammen, hente en til hver af de børn, som ikke har sunget den onde vise og gjort nar af storkene, for de børn skal slet ingen have!"

"Men han, som begyndte med at synge, den slemme, hæslige dreng!" skreg de unge storke, "hvad gør vi ved ham?"

"Der ligger i dammen et lille dødt barn, det har drømt sig ihjel, det vil vi tage til ham, så må han græde, fordi vi har bragt ham en død lille broder, men den gode dreng, ham har I dog ikke glemt, han som sagde: 'Det er synd at gøre nar af dyrene!' ham vil vi bringe både en broder og en søster, og da den dreng hed Peter, så skal I også alle sammen kaldes Peter!"

Og det skete hvad hun sagde, og så hed alle storkene Peter, og det kaldes de endnu.

* * *